

Autor bestselleru
Jestli to řekneš...

Gregg
Olsen

NA BŘEHU MINULOSTI

Detektiv Carpenterová,
případ druhý

THRILLER

NA BŘEHU MINULOSTI

Copyright © Gregg Olsen, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kordíková, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4638-5 (pdf)

NA BŘEHU
MINULOSTI
GREGG OLSEN

přeložila Jana Kordíková

VENETA

*Paulu Marinuccimu,
který si každý den užívá na maximum*

Kapitola první

Pouliční lampy tlumeně svítily. Mladí muži, většinou teenageři, v malých skupinkách postávali na zahradách nebo mezi domy – kouřili, smáli se a zírali na její malé auto, když kolem nich projížděla, jako by ji varovali, ať ji ani nenapadne vstoupit na jejich území. Všechny řeči o téhle části města samozřejmě slyšela. Četla články v novinách a viděla i několik autentických reportáží v televizi. Přesto sem vyrazila. Jeho pozvání bylo totiž velmi plaché, nesmělé a okouzující.

Pospíchala ze směny v restauraci, doma se vysprchovala, vyzkoušela několik různých modelů a pak se rozhodla pro ten, který zvýrazní její postavu i zrzavé vlasy.

Díky zelené barvě.

To byla jistota. Prohlížela se v zrcadle.

Občas jí někdo řekl, že je hezká – jednou dvakrát dokonce, že je *krásná*.

Ale nikdy to nebyl nikdo střízlivý.

Ani nijak zvlášť pohledný.

A ten večer jí to řekl *on*.

Pracovala v kavárně v centru a poslední dobou ještě občas zaskakovala v hospodě. Bylo tady lepší spropitné – zato klientela dosahovala dna nechutnosti. Do kavárny chodili samí ezopodivíni a rádoby spisovatelé. V The Old Whiskey Millu člověk narazil jen na samé opilce. Rádi sem chodili policajti. Opilci byli mnohem štědrější než milovníci kávy.

Pročísala si vlasy rukou a pomyslela na něj. Vypadal povědomě. Ale zase ne tak moc. Nicméně to stačilo na to, aby se k němu naklonila, když ji oslovil. Objednal si Jack

Daniel's s ledem a usmál se na ni. Ona řekla cosi ve stylu: „Neznám vás odněkud? Nejste slavný?“

Ve chvíli, kdy jí to vyklouzlo z úst, si připadala jako naivní školačka.

„To asi bohužel ne... Na tak krásnou holku bych totiž nezapomněl.“

Nebyla to úplně originální balicí hláška, ale on přitom zčervenal.

A to zrudnutí působilo opravdu upřímně.

Vzpomínala si, že se ho zeptala, jestli pracuje ve městě, a on jí s vážnou tváří odpověděl: „Dělám pro CIA.“

Zamrkala a chystala se něco říct, on se však rozesmál a přiznal, že to znamená „Culinary Institute of America“, že je kuchař a zrovna hledá práci. A tuhle školu, která sídlí v Napa Valley v Kalifornii, vystudoval nedávno. A prý jí připraví nějakou specialitu.

Pak se jí rozpačitě přiznal, že ještě bydlí s tátou, a jestli by jí prý nevadilo, že se táta nají s nimi.

Díky tomu se rozhodla. Připadala si hloupě, že ho málem odmítla. Už hrozně dlouho s nikým na schůzce nebyla. Zvláště ne s někým, koho zrovna potkala. Pozvání přijala až moc rychle. A teď toho litovala. Nechtěla, aby to pochopil špatně.

Nebo možná chtěla?

Bylo jí jasné, že kdyby ještě měla na blízku matku, řekla by jí: „Leann Truittová, co tě to proboha napadlo?“ Byla to jedna z nejoblíbenějších matčinych vět – jedovatá střela, kterou jí chtěla ublížit. Občas sice měla opravdu bláznivé nápady, ale teď už přece byla dospělá.

„Sklapni, mami,“ řekla si sama pro sebe. „Brzy zjistíme, jestli to byl dobrý nápad.“

Dům stál na rohu a mířil na sever. Potřeboval by zrekonstruovat od základů a byl přesně takový, jak jí ho popsal. Když však roh objela, sevřel se jí žaludek. V domě byla totiž

úplná tma, až na blikající světlo za tlustými nažloutlými závěsy. Působil naprosto prázdňě. Podívala se na hodiny na palubní desce a pomyslela si, že asi přijela moc brzy. Ukázalo se však, že má naopak mírné zpoždění.

Zaparkovala a přešla popraskaný asfalt na chodníku až k bočnímu vchodu na pozemek. Zvedla černou petlici a otevřela branku. Ke vchodovým dveřím vedla cihlová cestička. Cihly byly porostlé zeleným mechem a musela našlapovat opatrně, aby jí vysoké podpatky neuklouzly. Kdyby si zvrtila kotník, nemohla by chodit do práce a – což by bylo ještě horší – přišla by o tenhle báječný večer.

Přesto v ní dál něco hlodalo; do hlavy se jí vkrádaly pochybnosti.

Hledala zvonek, ale žádný nenašla; na dveřích nebylo ani klepadlo. Zvedla ruku, aby zaklepala, ale pak si to rozmyslela. Co když jeho otec nebude rád, že sem přišla na večeri? Je to tady přílišně staré. Páchlo to tu plísní a hnilobou. Připomnělo jí to jeden z otcových nechutných podnájmů.

„Půjdu otevřít, tati,“ oznámil hlas zevnitř.

Pak slyšela kroky. Za sklem se objevil stín a nato se dveře otevřely.

Vzal ji za ruku a vedl ji do tmavé předsíně.

Jakmile její oči přivykly tmě, všimla si, že obě stěny široké chodby jsou obložené krabicemi s oblečením, panenkami, domácími přístroji a stínidly lamp. Mezi vším tím harampádím vedla úzká ulička. Pak šlápla do něčeho lepkavého. Tělem jí začal proudit adrenalin. Něco bylo špatně.

„Možná bych měla...“ dostala ze sebe, ale on se otočil a praštil ji pěstí do obličeje.

Kapitola druhá

Sedím u svého stolu v Úřadu šerifa Jeffersonského okresu, kde mám za sebou na stěně plakáty působivého Olympijského pohoří. Po levé straně vidím do kanceláře šerifa Graye. Má otevřené dveře: opírá se o svou kancelářskou židli – opěradlo je zahnuté až moc dozadu. Péra zaskřípají, pokaždé když přenese váhu.

Je to naprosto nesnesitelné.

Přisahám, že tuhle židli by CIA mohla používat, aby vyrazila přiznání i z těch nejzatvrzelejších teroristů. Nejradši bych vzala plechovku oleje a pořádně to pérování promazala.

Ale neudělám to.

Místo toho se obrátím na rozčuchanou ženu sedící na židli na druhé straně mého stolu. Jednou rukou třímá batole a tou druhou se snaží udržet osmiletého budoucího sériového vraha v zácviku.

„Slečna Gamblová, pojďme se přesunout do výslechové místnosti,“ řeknu, zčásti proto, že ji chci ubránit před dalším ponížením, a zčásti proto, že tam její dítě může klidně lézt i po stropě. A to doslova. Ve výslechové místnosti určené pro děti jsou plyšáci, koberce, zvukotěsné zdi i plakáty skákajících kosatek, Tlapkové patroly a majáků.

Slečna Gamblová se s povděkem zvedne. Taky jí úplně krvácejí uši. Jen nevím, jestli je to kvůli vrzající židli, ječícímu batoletu, nebo nepřijemnému nosovému kňourání druhého syna. Kdybych věřila tomu, že univerzální olej zabere na osmileté dítě, určitě bych ho použila. Ale mě ani tak nedráždí slečna Gamblová ani její děti. Spíš její *situace*.

Vyvolává ve mně jiskřičky vzpomínek. Snažím se je vyhnat z hlavy. Jiskřičky totiž mohou zapálit požár.

Slečna Gamblová je svobodná, snaží se vychovávat tři děti od tří různých otců a je na to sama. Dostává sociální podporu, žije v sociálním bytě, nezákonným způsobem využívá kupony na potraviny – například je vyměňuje za nelegální látky – a podle zvětšeného břicha by se dalo soudit, že se jí brzy narodí další dítě.

Ty, co už jsou na světě, vede do dětské výslechové místnosti. Výslechová místnost pro dospělé se liší. A to dost výrazně. Tady nechceme nikoho konejšit ani chlácholit. V dospělé sekci je naopak *chceme* dráždit, aby se přiznali a chtěli se odsud dostat co nejdřív. Mohu vám potvrdit, že to funguje. Minimálně někdy.

Posadím se a vezmu si všechny dokumenty, které mi předal hasičský sbor z Port Hadlocku. Podívám se na slečnu Gamblovou, pak na jejího osmiletého syna.

Ona dál mlčí.

„Věděla jste, že váš syn zapaluje věci?“

Je to jednoznačná otázka. Ano, nebo ne. Nic mi na to neřekne. Místo toho na mě upře velké hnědé oči. Nedokážu s ní soucítit. O fungování rodiny totiž nemám velký přehled. Nezneužíval toho kluka někdo?

Když se jí na to zeptám, malému paličovi se rozzáří oči a rty mu zvlíní lehký úsměv. Ve vedlejší místnosti je šerif. Chci pokračovat ve výslechu, ale vstanu, jdu ven, zavřu za sebou a vrátím se ke stolu, abych si pročistila hlavu. Zajímalo by mě, jestli se v noci pomočuje. Jestli ano, je mi jasné, do jaké kategorie by ho zařadily učebnice, a zlobí mě to. Ze zkušeností totiž vím, že noční pomočování sice často naznačuje budoucí chování dítěte, tuto dráhu jde ovšem přece jen změnit.

Slyším, že šerifova židle hlasitě zafuněla, což mi prozradí, že vstal. Pak jeho těžkopádné kroky rozkmitají podlahu.

„Jsi v pořádku?“ ptá se.

„Proč bych neměla být?“

„Opravdu ten kluk zapaluje zvířata?“

„Požární inspektor tvrdí, že jo.“ Požární inspektor ve skutečnosti řekl mnohem víc, ale šerif Gray jeho popis slyšet nepotřebuje. Ten muž byl velmi rozrušený. Ještě nikdy jsem neviděla dospělého muže plakat, ale když jsem spatřila fotky rodinného mazlíčka, vlastně jsem se mu nedivila. Když jsem na to pomyslela, zvedal se mi žaludek, což se mi hned tak nestává.

„Prokážu ti službu,“ nabídne mi šerif a podá mi lepicí papírek.

Přečtu si ho a ohlédnou se k dětské výslechové místnosti. Slyším bušení do zdi. „A co oni?“

„S nimi to vyřídím já,“ oznámí. „Jsem přece šerif, takže ho před soud pro mladistvé dokážu poslat stejně hladce jako ty. Navíc mám v tomto ohledu mnohem delší praxi.“

Kromě několika vražd v oblasti Snow Creeku jsem poslední dobou vyšetřovala hlavně krádeže a závažný vandalismus. Na vzkazu, který mi šerif předal, bylo jeho úhledným písmem napsáno osm slov:

Ostrov Marrowstone.

Přírodní park Mystery Bay.

Zátoka.

Plaváček.

„Plaváček“ je poněkud nechutný výraz používaný pro těla nalezená ve vodě. V téhle práci nejsem dlouho – dva roky –, ale poprvé slyším o tom, že by se někdo utopil v malé zátoce v přírodním parku Mystery Bay.

„Vražda?“ ujistím se.

On lehce pokrčí rameny. „Chtějí tam detektiva. Tak mi to povíš ty, až tam dorazíš.“

Vypadá to, že víc už mi šerif neřekne, tak si vezmu out-doorovou bundu, proti větru i dešti.

To jsem se ale spletla.

„Detektive Carpenterová, tohle je záložní zástupkyně šerifa Marshová.“

U stolu se objeví moje mladší verze, jen vlasy nemá světlé, ale zrzavé, a podává mi ruku. Pihy, kterých má plné lícní kosti, jsou vidět i přes vrstvu make-upu, kterou se je snažila zakrýt. Na ruce má dokonalou manikúru.

V tomhle stavu ti nehty nevydrží ani den, pomyslí si.

A pak se musím podívat na *své* ruce. Kůži mám suchou a opálenou, protože trávím hodně času venku. Nehty jsou lehce okousané, ale na tuhle práci mají praktickou délku.

Už teď mi není sympatická, ale musím férově uznat, že ji zatím neznám.

Napomenu se, že ji nejdřív musím poznat a pak ji teprve můžu nemít ráda.

Ruku mi sevře lehce, jako leklá ryba. Na sobě má modrý proužkový oblek a bílou hedvábnou blůzu, která se jí vpředu lehce vzdouvá. Inspiraci ke svému modelu zřejmě našla v nějakém televizním seriálu, kde jsou všechny policajtky vlnadné, mají dlouhé dokonale upravené vlasy a zásadně nosí vysoké podpatky. Tohle její naprosto nevhodné oblečení jí vydrží ještě kratší dobu než nehty – pak se jí roztrhá nebo zamaže od bláta, zvratků či krve.

„Ronnie Marshová,“ představí se.

„Ráda vás poznávám, Ronnie.“ Nemyslím to upřímně. Dostala jsem totiž případ, tak už v duchu mířím na ostrov Marrowstone. Ruku jí zase pustím a začnu si oblékat bundu. Když se otočím ke dveřím, šerif Gray mě zastaví položením ruky na rameno. Nemám ráda, když na mě někdo sahá, ale jemu to odpustím.

„Vezmi ji s sebou, Megan.“

Dělám sama. Odjakživa. A to z jistého důvodu. Nestojím o komplikace. Nestojím o vztahy. A když s někým pracujete, dá se to považovat za vztah. A vztahy se pro mě rovnají opuštění. To mě naučil život. Bratr Hayden mě nesnáší, protože jsem ho nechala v Idahu s v podstatě cizí osobou. Matka mě zradila a lhala mi tím nejhorším možným způsobem.

A tak to nevyhnutelně dopadne s každým.

Záložní zástupkyně Marshová se mnou dneska jezdit může, ale tím s ní končím.

„Dávám ti ji na starost na celý týden.“

Štělím po něm pohledem. Je mi úplně jedno, jestli si toho všimla i zástupkyně.

„Mám příšerně moc práce, šerife. Dneska se mnou jezdit může. Ale pak byste ji přece mohl přidělit k někomu jinému.“

„A s čím přesně máš moc práce?“

Mlčím. A on odpověď velmi dobře zná. Nejradši bych mu řekla: „Šerife, oba moc dobře víme, že teď dělám prd. Tak co kdybychom si ušetřili čas a vy ji přidělil někomu, kdo s ní dělat *chce*.“ Ale neřeknu to, protože šerif Gray mě zaměstnal, i když by to nikdo jiný asi neudělal. Protože o mně ví spoustu věcí. Protože mi pomohl vymazat staré chyby. Ale hlavní je, že je to asi jediný člověk, kterému můžu důvěřovat.

Dál má ruku na mém rameni. „Klidně by sis mohla vzít dovolenou, Megan. Je tu totiž úplné mrtvo.“

Lituju, že použil slovo „mrtvo“. Tím se totiž přitahují problémy. A množí se jako virus.

A právě v tu chvíli se objeví šerifova asistentka Nan. Taky má na sobě kostým. Jako by s Marshovou byly dvojčata. Uvědomím si, že jsem se ve zdroji inspirace pro její oděv zmýlila. Marshová zřejmě viděla Nan.

To však nesvědčí v její prospěch.

„Šerife,“ oznámí Nan, „Pobřežní stráž chce vědět, jestli mají nějak řešit to utonutí.“ Dívá se na mě, usmívá se na

Marshovou a mluví se šerifem. Umění lézt do několika zadků naráz přivedla téměř k dokonalosti. „Mám jim říct, že oba vyslýcháte podezřelého a nesmím vás rušit?“

Ozve se záložní zástupkyně Marshová. „U Pobřežní stráže jsem právě ukončila stáž. Kapitán Martin mi napsal úplně skvělé hodnocení. Prý jsem byla jeho zatím nejšíkovnější stážistka.“

I já jsem se během své praxe na akademii s kapitánem jednou setkala. Byl pohledný, ale tak nějak nebezpečně, ve stylu Teda Bundyho. Vzpomínám si, že vždy nadřžoval kadetkám. Kluci si, i když si na vodě vedli sebelépe, vysloužili nanejvýš ucházející posudek.

„To si dokážu představit...“ poznamenám.

Nan a Marshová se na sebe podívají a vymění si vědouce úsměvy. Není žádné tajemství, že Nan má fotku kapitána Úžasňáka, jak mu přezdívám, na pracovním stole. Stojí u kormidla své lodi a odvážně pluje do dokonalého západu slunce. Dokonce si vybavuju, že jednou Nan svezl na své soukromé lodi. Druhý den přišla do práce ve zmuchlaném oblečení, s rozčuchanými vlasy a bez make-upu.

Když jsem ji viděla, jen jsem obrátila oči v sloup.

Šerif Gray se na mě podívá, jak odpovím.

„Jestli tam někdo z Pobřežní stráže bude třeba, zjistím, až dorazím na místo. Jaká je jejich poloha?“

Nan na mě vykulí oči. „To kapitán neříkal. Jen se ptal, jestli tam má dorazit.“

„Zavolám kapitánu Úžasňákovi, až budu na místě.“ Pak si to rozmyslím. „Vlastně ne, zavolám mu cestou tam,“ oznámím a pokouším se o odchod.

Šerif si odkašle.

„Nezapomněla jsi na něco? Bereš s sebou i zástupkyni Marshovou.“ Říká to, jako bych se snad měla postavit do pozoru a zsalutovat mu.

Zamířím na parkoviště a zástupkyně Marshová mě následuje a celou dobu jí klapou podpatky. Dorazím ke svému starému taurusu a zmáčknou odemykání na klíčku. Úplně jsem zapoměla, že už mi přece dávno nefunguje. Dobré na tom je, že moje auto je tak staré, že se dá otevřít i normálním klíčem. Horší je, že je opravdu staré. Zažádala jsem si o nové, ale dostanu ho, až když budu muset jezdit s rukou z okénka, aby se mi neotevíraly dveře.

Zkrátka je to čím dál tím „lepší“.

Odemknu auto klíčem a pak uvnitř zmáčknou centrální odemykání. Nic se nestane, tak se musím nahnout, abych odemkla dveře pro spolujezdce. Ronnie Marshová počká, až vyjedu z parkoviště, a pak spustí verbalizovaný výlev svého proudu vědomí. Vypnu někdy poté, co byla na druhém stupni základky nejlepší ze třídy.

Kapitola třetí

Cesta na místo netrvá dlouho. Přejedeme po úzkém náspu na ostrov Indian a po dalším náspu na ostrov Marrowstone. Pak odbočím doleva, na státní silnici sto šestnáct, které se taky říká „Flagler Road“. Čas od času někdo vysekal houštiny kapradin a starých cedrů, takže uvidíme slunce, jak se odráží od zátoky. Připomene mi to bratra Haydena, když byl malý. V Port Orchardu jsme bydleli kousek od potůčku, kde vždycky hledal mloky. Bylo mu sedm. Mně patnáct nebo šestnáct. Četla jsem na angličtinu *Příběh dvou měst*. Charles Dickens v té knize přesně vyjadřoval mé tehdejší pocity k Port Orchardu. „Byly to ty nejlepší časy, ale zároveň ty nejhorší.“ Dnes už mám od té doby tak velký odstup, že si raději pamatuju jen to dobré. To špatné je pro mě totiž moc bolestivé. Hayden si pamatuje jenom to nejhorší a všechny mé omyly. V podstatě se mnou přerušil kontakt, což je pro mě bolestivější než všechny vzpomínky.

Mystery Bay máme po levici, přírodní park přímo před sebou. Vidím značku oznamující polohu lodních ramp a zpomalím. O několik desítek metrů dál stojí hlídkové vozidlo s rozsvícenými majáčky. Kousek od něj parkuje jedno z vozidel Úřadu šerifa.

Vedle ještě vidím vrak: Ford Pinto červené barvy, která místy zoxidovala do hnědé.

Za služebním vozem zástupce šerifa postává mladík, kterému je kolem dvacítky. Jednu ruku si drží na hrudníku, volnou rukou si kroutí řídké vousy na bradě. Vlasy má černé dlouhé kudrnaté a vypadá to, že si je nemyl... snad nikdy. Na sobě má maskáčové vojenské boty s tak volně zavázanými

tkaničkami, že vůbec nechápu, jak mu můžou vydržet na nohou. Seprané a otrhané džíny má ohrnuté.

Policistovy polobotky z umělé kůže jsou čisté. A velmi nablýskané. Kdybych chtěla, mohla bych je použít místo zrcadla. Ani na kalhotách, které mají tak dokonale nažehlené puky, že byste se o ně mohli pořezat, není ani smítko prachu nebo žmolků. Podívám se mu na jmenovku: *MacDonald*.

„Váš zástupce je u těla,“ oznámí mi neutrálně. „Je zbytečné, abychom se umazali oba. Navíc jeden z nás musel zůstat tady, aby se tam po silnici nedostali žádní civilisti.“

Podívám se na dvě služební auta s rozsvícenými majáčky, pak se pohledem vrátím k němu. Nejradši bych mu řekla, že těch policejních aut, blikajících jako vánoční stromeček, bych si jako civilista určitě nevšimla a jela bych dál. Ale vzhledem k tomu, že u sebe mám policistku v zácvičku, raději se uklidním.

„To mi došlo. Dobrá úvaha.“ Obdařím ho ovšem pohledem naznačujícím, že jsem mu na to rozhodně neskočila. A policistka v zácvičku mě příjemně překvapí tím, že se zahihňá.

Možná přece jen bude v pohodě.

„Tohle je člověk, který tělo našel?“ zeptá se.

Mladík si na chvilku přestane kroutit bradkou a podá nám ruku. Nic neříká a já jeho ruku nepřijmu – myslím, že by to neudělal nikdo.

Pak opět promluví policista MacDonald. „Tohle je pan Boyd.“

Kývnu. „Budu potřebovat vaši výpověď, pane Boyde. Proč jste tady byl?“

Nikde tu nevidím lodní přívěs ani rybářskou výbavu. Jeho oblečení nevypadá, že by se chystal na nějaké aktivity v přírodě.

Zdá se, že jsem ho tou otázkou překvapila. Tak nějak napůl očekávám, že se začne ptát, jestli je podezřelý, a pak se začne

domáhat svých práv. Na což bych mu mohla odpovědět, že dokud nezačne být podezřelý, žádná práva nemá. Pravda ale je, že podezřelí jsou všichni, než je těch podezření nezbavíme. Tuhle znalost jsem nabyla díky zkušenosti. A on mě samozřejmě nezklame.

„Nejsem podezřelej, že ne?“

„Rozhodně ne,“ zalžu.

Vypadá pochybovačně. „V televizi je ten, kdo najde tělo, *vždycky* podezřelej.“

Platí to i ve skutečném životě.

„Tohle není televize, pane Boyde.“

„Robbie,“ opraví mě. „Jmenuju se Robbie. Chodím na olympijskou vysokou. Studuju trestní právo.“

„To je skvělá volba,“ pochválím ho. „Takže víte, jak to chodí. Povězte mi: Proč jste tady byl?“

Nacpe si do pusy kus neupraveného kníru a žvýká ho.
Blé.

„O tomhle místě jsem se dozvěděl od spolužačky,“ spustí.
„Její jméno vám říkat nemusím, že ne?“

„Ne,“ ujistím ho.

„Dobře,“ začne. „Hledal jsem novou turistickou trasu. Parkuju tamhle.“ Otočí se a ukáže nám pinto, jako bych si ho snad mohla nevyšimnout nebo se tam objevilo zničehonic. „Jsem turista a horolezec. Hledal jsem tu nějaký skály. Jsem fakt dobrej.“

„To vidím.“ Pod ušmudlaným trikem, ošoupanými džíny a trekovými botami byl příšerně vyhublý.

Usměje se na mě a je vidět, že jsem si ho získala. To se mi daří skoro u každého. Když je to třeba, dokážu lidi okouzlit.

„Takže,“ pokračuje, „jsem zamířil do zátoky – jako k lodním rampám – a začal jsem hledat stezku.“

Na chvílku se zarazí.

„Nedostane se to do zpráv, že ne? Měl bych totiž být ve škole. Nešel jsem na hodinu a vymluvil jsem se, že jsem nemocnej.“

Jestli mi budeš dál klást tak pitomé otázky, natočíme o tom film, pomyslí si.

„Pochybuj, že se vaše jméno někde objeví,“ ujistím ho.

Působí lehce zklamaně, tak to rychle převrátím. „Ale nemůžu vám zaručit, že vás nevystopují novináři.“

Mírně se mu zlepší nálada. Takže to byla správná odpověď.

„No, když už s nima budu muset mluvit...“

„Nejdřív mi to celé dopovězte,“ pobídnu ho.

„Dobrá, takže jsem šel tudy,“ ukazuje, „a dostal jsem se až na místo, kde jsem našel stezku. Mířil jsem ke stromům a chvíli jsem se jí držel a tam jsem objevil to místo.“

Ronnie ho přeruší: „Jaké ‚místo‘?“

„Skály,“ vysvětluje. „Lezu po skalách. Zkoušela jste to někdy?“

Ona zavrtí hlavou.

Nejradši bych jí zatřásla, že mi takhle narušuje výslech.

„Pane Boyde,“ oslovím ho, „našel jste tělo. Mohl byste se soustředit na něj?“

„Jasně. Pardon. Já jen fakt moc rád lezu po skalách.“

Vrhnou po něm přísný pohled, protože mi začíná docházet trpělivost.

„Takže jsem vylezl na malou skalku, útes nebo tak něco.“ Boyd očividně ožil. „Jako byla jenom devítimetrová, ale jako fakt hustá. Člověk fakt musel být pořád ve střehu, jestli chápete, co tím myslím.“

Pak použije ještě pár dalších přihlouplých výrazů; já ho nechám vykládat, dokud mu nedojdou všechna „jako“ a „fakt“ a už se tématu nemůže dál vyhýbat.

„Chystal jsem se slézt dolů. Lezeckou výbavu jsem si sice nechal v autě, ale říkal jsem si, že bych to měl zvládnout. Ale

pak jsem zjistil, že ji vlastně potřebovat nebudu. Někdo tam totiž ke stromu přivázal ucházející lano. Bylo stočený, takže jsem o něj málem zakopnul. Tak jsem si ho vzal, zkontroloval uzal a šel jsem do toho.“

„To tělo,“ oboří se na něj Ronnie.

Vidím na ní, že už taky začíná ztrácet trpělivost.

Hodná holka.

„Takže slezu dolů, kde je hromada velkéjch balvanů a malej kousek písečný pláže. Zajistil jsem lano, abych po něm mohl vylézt i nahoru. Mezi ty balvany bych spadnout nechtěl. Některý jsou dost ostrý. Takže když jsem se chystal lézt zpátky nahoru, všiml jsem si, že mezi kamenama čouhá noha. Nenašel jsem jinou cestu na pláž než po skále. Říkal jsem si, že tam možná někdo spadnul z útesu. Zároveň jsem ale netušil, jak by to bylo možný – vždyť lano bylo stočený nahoře na útesu.“

Zarazí se a podívá se na nás.

„Vy si nic nezapisujete?“

„Mám výbornou paměť,“ ujistím ho. „Pokračujte.“

Vzdychne. „Dobře, tak jo. Jdu se tam podívat a zjistím, že je to ženská. Nehýbe se a vypadá zmláceně. Myslel jsem, že asi spadla, ale pak si všimnu, že má na sobě jenom kalhotky a podprdu. Tak jsem si řekl, že se možná snažila doplatat na pláž a hodilo ji to na skály. Pak jsem vylezl nahoru a zavolał tísňovou linku. Potom mě napadlo, že možná potřebuje pomoct, tak jsem nastoupil do auta, jenomže mi nenastartovalo. Nakonec se tu ukázal tady strážník, přivolal zástupce šerifa a teď jste tady i vy.“

Kladu mu další otázku a opět opakujeme celý příběh. Ale výpověď v ničem nemění. Slezl dolů, uviděl tělo, vylezl zase nahoru a zavolał na tísňovou linku. Boyd přísahal, že na nic nesahal a nic nefotil, ale moc mu to nevěřím, protože pořád má u sebe ještě telefon. Určitě s ním hned poběží zpátky

na univerzitu a fotky bude ukazovat kamarádům nebo je prodá do novin.

Říkám mu: „Takže až sem dorazí kriminalisté, začnou brát otisky prstů a sbírat vzorky DNA, tak se ta vaše nikde neobjeví?“

Polkne a já slyším, jak mu ve vyschlém hrdle zapraská ohryzek. Zavrtí hlavou. „Myslím, že ne. Z lana otisky prstů sbírat nemůžete, ale na nic jiného jsem nesahal. Přísahám bohu. A pak vlastně taky na skály, po kterých jsem lezl dolů.“

„Máme novou technologii, která se nazývá ‚hmatová DNA‘. Zřejmě už jste se o ní učili.“

Dál mlčí.

„A je to přesně to, co napovídá její název. Když se něčeho dotknete, zůstane na tom vaše DNA – dejme tomu na těle. A my pomocí databáze DNA a ministerstva vnitřní bezpečnosti můžeme přes rodinné vazby vystopovat konkrétního jedince.“

Boyd si přestane žvýkat vousy a začne si mnout tvář.

„No, popravdě řečeno jsem možná šel do vody, abych líp viděl. Ale je tu hloubka, a já se nechtěl úplně namočit. Ale nesahal jsem na ni, přísahám.“

Spodní polovina jeho džín je pořád ještě vlhká.

Já ze zkušenosti vím, že když někdo řekne „Přísahám!“, následuje obrovská lež. Věřím mu, že se těla nedotýkal, ale možná si ho vyfotil. Možná si dokonce udělal selfie. Lidi jsou nechutní. Což by mě nemělo překvapovat.

„Mohl byste ho pustit k sobě do auta?“ požádám MacDonalda.

MacDonald mě neochotně poslechne.

Když si Boyd sedá dozadu do auta, říká: „Úplnou výpověď řeknu tady vaší parťačce, detektivovi Marshové.“ Usměje se na Ronnie. Ona mu úsměv oplatí, pak se obrátí na mě a zamračí se.

„Klidně jeho výpověď zaznamenám, detektive. Na akademii nás učili, jak se to dělá. Na mobilu mám nahrávání.“

Já si přiznání taky nahrávala na mobil. Ovšem osoba, která se přiznávala, většinou netušila, že ji nahrávám. A já neměla vůbec žádný problém s tím, že ji podvádím.

MacDonald je studený čumák. Budu muset spustit své osobní kouzlo.

„Já jsem Megan,“ představím se. „Můžu vám říkat ‚Macu‘?“

„Ne. Jsem strážník MacDonald.“

Kapitola čtvrtá

Jako vážně?

On opravdu chce, abych mu říkala „strážníku MacDonalde“?

To ani náhodou.

Tohle bude dlouhé dopoledne.

„Dobrá,“ začnu. „Ještě tam visí to lano, nebo má zástupce Davis nějaké vlastní vybavení, aby mohl slézt dolů?“

„Použil svědkovo lano,“ oznamuje mi MacDonald.

Toho jsem se bála. Takže už nebude mít cenu lano si odvážet. Jdu po prošlapané stezce kolem obrovských javorů až k menší jedli, ke které je uvázané horolezecké lano. To pak vede dolů po útesu. Jdu tak daleko, jak je to možné, ale nevidím ani tělo, ani našeho zástupce. Vrátím se k autům a k MacDonaldu.

„Zástupkyně Marshová zůstane tady a počká na naše techniky. Máte pásku na ohrazení místa činu?“

Přikývne.

„Pomůžete mi ji natáhnout po obou stranách téhle cesty? Budeme muset prohledat obě strany kvůli možným důkazům nebo stopám pneumatik.“ Podívám se přímo na něj.

Nic neříká. Jde za auto a otevře kufr.

„Jestli v kabelce nemáte trekové boty a pracovní oblečení,“ oslovím svou prozatímní zástupkyni Ronnie, „tak raději zůstaňte tady a запиšte svědkovu výpověď.“

Podívá se dolů na svoje boty. „Pardon. Myslela jsem, že dneska zůstaneme v kanceláři. Zítra už budu lépe připravená, madam.“

„Madam“? To myslí vážně?

„Neříkejte mi ‚madam,‘ vybídnu ji. „Pro dnešek jsem Megan. Ano?“

„Opravdu mám zaznamenat výpověď pana Boyda?“ ujišťuje se.

„Je načase vrhnout se do vody. Chci, abyste si zapsala jeho jméno a osobní údaje. A taky informace o autě.“

Vytáhne si ze saka zápisník a pero. Sako je tak těsné, že nechápu, kam to mohla dát. „A když už to budete dělat, můžete mu taky prohledat auto.“

„Vždyt' nemáme povolení. On je podezřelý?“

„Ne,“ zalžu znovu. „Uvidíme, jestli vám to dovolí. Jestli to tak pro vás bude snazší, můžete ho o povolení požádat během zapisování jeho výpovědi. Když s tím bude souhlasit, budeme to mít na záznamu.“

Nepůsobí příliš přesvědčeně.

„Už to tak nějakou dobu dělám, Ronnie. Můžete mi důvěřovat.“

„Ano, jako že vám důvěřuju.“

Tak to by byl začátek.

„Já se půjdu podívat, co to tady máme.“ Zajdu k Macovu autu, otevřu dveře a zeptám se Boyda: „Opravdu se dá dolů dostat jenom po laně?“

„Možná by se tam dalo doplavat.“

Chytroprd.

Vrátím se k Ronnie.

„Zavoláte Pobřežní stráž?“ zajímá se.

„Zavolám jim zdola.“ Přijde Mac s rolí žluto-černé pásky. „Díky za pomoc. Tohle je záložní zástupkyně Ronnie Marshová.“

Ronnie mu zplihle podá ruku. On ji chvíli podrží a pak řekne: „Rád vás poznávám.“

„Ona zapíše výpověď pana Boyda.“

Je mi jasné, že Mac tenhle úkol přenechá Ronnie moc rád, protože pak nebude muset chodit k soudu a svědčit. Raději ho nevaruju, že jakmile Ronnie spustí, nejde vypnout. Svědek si bude muset poradit sám.

Opět vyrazím stezkou mezi stromy a postavím se na útes. Dolů je to zhruba deset dvanáct metrů. Většina pláže je pokrytá kameny o velikosti od fotbalového míče po jídelní stůl. Znovu pátrám po těle, ale odsud na něj nevidím. Otočím se a začnu opatrně sestupovat; špičky bot dávám do všech prasklin, které najdu. Když se dostanu zhruba tři metry pod vrchol, znovu se podívám dolů. Nemůžu si pomoci. Výšky mi nevadí. Zástupce pořád ještě nevidím. Znovu vyrazím dolů a raději se dívám jen přímo před sebe. Visím na laně a snažím se opírat o skalní stěnu, jak nás to učili na akademii.

„Dávejte pozor na –,“ ozve se zdola hlas.

A moje noha si přesně v tu chvíli najde jediný uvolněný kámen na útesu a já sklouznu. Zachrání mě dvě věci: Na místě, kde zhruba metr až metr a půl pode mnou stojí zástupce Davis, je písčiná pláž. A že přistanu na něm.

Připomínáme hru *Twister* – všude čouhají zkřivené nohy a paže. Mám vyražený dech a slyším, jak zástupce Davis pode mnou chroptí. Doufám, že to není smích. Odvalím se a on mi pomůže vstát. Začne mi čistit písek a hlínu ze zadní části bundy; já si pomocí prstů vyndávám písek z vlasů. Když mi začne oprašovat i zadek, couvnu.

Jsem ozbrojená.

„Tohle vám nezapomenu, zástupce Davis,“ děkuju mu.

A opravdu mu to nezapomenu, jestli na mě ještě jednou sáhne.

„Rádo se stalo, madam. Teda, detektive Carpenterová.“

Zástupce Davis je o rok mladší než já. Má husté hnědé vlasy a knír jako postava ze starých pornofilmů. Nebo jako

typický policajt. Což je vhodnější. Nemá nijak velkou nadváhu, ale přesto mu břicho lehce přetéká přes velkou přezku. Je to dobrý policajt a snaživec, což dokazuje jeho ochota a schopnost slézt dolů. Neúspěšně se ho pokouším odnaučit, aby mi říkal „madam“, a on si na to opravdu dává pozor. Už jsem se to naučila přijímat. Snaží se chovat jako džentlmen. Tak už ho vychovali. Vysvětloval mi, že jeho matka ho naučila, aby všem ženám říkal „madam“ a všem mužům „pane“.

Moje matka mě naučila lhát, manipulovat a něco ještě horšího.

„Tak mi ukažte, co tady máme, zástupce Davisi,“ vybídnu ho. Líbí se mu, když mu říkám „zástupce“.

Přeleze několik větších balvanů a já se s ním snažím držet tempo. Deset metrů od nás už kameny olizuje voda. Stále nevidím žádné tělo. Zajímalo by mě, jak mohl Boyd postřehnout tu nohu. Postavím se na velký kámen, podívám se směrem k vodě a pak si jí všimnu. Bosá noha, kotník a spodní část lýtka. Prsty míří vzhůru.

Ještě víc se přiblížíme, abych viděla celé tělo. Je to žena. Běloška. Leží na zádech na malé písčité ploše, která má rozměry zhruba šest krát tři metry. Její nohy míří směrem ke mně, hlava do zátoky. Nohy má od sebe a mezi nimi kámen. Podívám se doleva a doprava. Boyd měl pravdu: kvůli kamenům se člověk nemůže dostat k tělu, aniž by vlezl do vody. Buď budu muset přelézt balvany, nebo sem doplavat od lodní rampy.

Vylezu na další balvan a podívám se dolů na mrtvolu. Polovinu obličeje jí zakrývají dlouhé nazrzlé vlasy. Odhaduju, že jí bude kolem pětadvaceti. Přesně jak říkal Robbie Boyd, má na sobě jen kalhotky a podprsenku. Rozhlížím se, ale jiné oblečení tu nevidím. Obličej má celý otlučený; spodní ret má tak rozseklý, že jsou přes něj vidět zuby. Kolem zápěstí a kotníků se nacházejí tmavé otlačeniny. Širší pruh vidím

i kolem štíhlého krku. Kůži má namodralou, ale na hrudníku se taky vytvořily tmavě modré a černé skvrny.

Zdá se, že ji někdo zbil nebo zkopal.

Vytáhnu mobil a nadechnu se. Mám tu dvě čárky. Nejradši bych zavolala Ronnie a nařídila jí, aby slezla dolů. Ale místo toho zavolám kapitánu Úžasňákovi z Pobřežní stráže a informuju ho o celé situaci. Hlídka sem dorazí za půl hodiny.

Zavolám i našemu koronerovi Jerryemu Larsenovi. Vzhledem k tomu, že už je mu přes šedesát, dolů určitě nesleze. Když mi zvedne telefon, vysvětlím mu, že se sejdem u lodní rampy, kde parkuje Mac. Může sem zajet lodí. Já ale na loď s Úžasňákem raději nevlezu.

„Máte tu foťák, zástupce?“

Davis si sáhne do batohu a vyloví digitální nikon.

„Tak se tady snažte udělat co nejvíc fotek,“ poprosím ho. „Vyfóte i trasu, kudy jsme lezli dolů, a pak i cestu k místu, kde stojím teď. Jak vysoká je podle vás ta skála? – Deset metrů? Dvanáct?“

„Bude to víc než deset, madam.“ Začne mačkat spoušť. Nemusím mu říkat, aby udělal i snímky zblízka ani aby mi řekl, kdyby objevil něco neobvyklého. Není na místě činu poprvé.

„Kapitán Martin si to tady bude chtít taky určitě vyfotit,“ připomene mi Davis a já na to nic neřeknu.

Kapitán Úžasňák ať si tu dělá, co chce – stačí, když odsud dostane tělo, aniž by zničil důkazy, a převezze ho někam, kde si ho budu moct lépe prohlédnout. Vždycky mám totiž podezření na vraždu, dokud se nepřesvědčím o opaku.

Davis nahlas vysloví to, na co myslím.

„Podle mě si nebyla zaplavat.“

„A nepadla ani z útesu, tedy pokud se před skokem nepohybovala tak padesátkou,“ doplním.

„Jak dlouho tady podle vás leží, madam?“ ptá se.

„Dost dlouho na to, aby umřela,“ poznamenám a okamžitě zalituju, že jsem se k němu chovala tak povýšeně. „Budeme muset počkat na koronera.“

Snažím se najít cestu z balvanu na balvan, abych se dostala až k tělu. Pak po ní vyrazím. Podklouzne mi to jenom jednou a praštím se do kolene. Už jsem se dostala na písčítokamenité pobřeží. Tři metry od těla. Její nohy míří do vnitrozemí. Někdo ji sem musel přivést lodí. Zatáhl ji mezi kameny. Zahodil. A nechal tady. Příliv z písku odstranil všechny stopy po vlečení. Tělo je minimálně pětadvacet třicet metrů od vody. Zatáhli ji mezi velké kameny, aby na ni z vody nebylo vidět. Kdyby Boyd neslezl z útesu a nevšiml si jí, tak by nám trvalo pěkně dlouho, než bychom ji tady našli.

„Sakra,“ uleví si Davis a já se k němu rozběhnu.

„Co je?!“ vyhrknu a lehce se mi rozbuší srdce.

„Došel mi film,“ oznámí mi Davis.

„To je přece digitál. Přestaňte bllnout.“

„Pardon, madam.“

Ale vůbec to nevypadá, že by toho litoval. I tak mu to odpustím. Je to totiž snad poprvé, co se pokusil o nějaký vtip. Obvykle je až moc soustředěný a tolik se snaží vyhovět mi, že mám chuť nařídít mu, aby se uklidnil. Díky humoru totiž policajti dokážou zapomenout na další emoce a fungovat i pod tlakem. Zajímalo by mě, co teď stresuje Davise. Vždyť už se mnou na hrozných místech činu byl – a zvládal to. Mohla bych se ho zeptat, jenže já nestojím o to, dívat se na dalšího dospělého chlapa, jak pláče. Stačil mi ten požární inspektor.

Když se dívám na tělo, přemýšlím, jak se sem asi dostala. Možná ji unesli, zbili a pak ji naložili na člun, aby ji vyhodili na moři. Pak jim skočila přes palubu a skončila tady. Na

to, aby něco takového udělala, by však musela být hodně zoufalá. Já totiž do té studené vody nechci strčit ani nohu.

Čím déle se dívám na polohu těla, tím jsem přesvědčenější, že takhle se tu neocitla ze své vůle. Takže ji sem někdo vyhodil.

Zrovna když do telefonu zadávám číslo na šerifa, abych ho informovala o vývoji události, rozezvoni se. Tak ho zvednu.

„Tady je Nan. Už půl hodiny vás sháním.“

Nan je naše asistentka, ne moje nadřízená. Vlastně není *ničí* nadřízená. Přesto se tak chová.

„Omlouvám se, Nan, není tu moc dobrý signál. Zrovna jsem se chystala volat šerifu Grayovi, abych mu řekla, že jsou tu všude části těla a... sakra!“

„Co je?“

Se zlomyslným úsměvem prohlásím: „Zrovna jsem šlápla na prst. Nebo si aspoň myslím, že je to prst. Nebo je to možná malý –“

„Nechci to slyšet!“ vyhrkne Nan. „Jen vám chci říct, že nám volal nějaký strážník MacDonald a chtěl vaše číslo.“

„A dala jste mu ho?“

„Nevěděla jsem, jestli můžu. Řekla jsem mu, že vám předám vzkaz. Chcete jeho číslo?“

„Ano.“

Číslo mi řekla.

„Už šerif skončil s Gamblovými?“ zajímám se.

„Půjdu se zeptat.“

Je mi jasné, že lže. Ví totiž úplně všechno úplně o všech. Kromě mě. „To nemusíte. Vyřídte mu, aby mi zavolal,“ poprosím ji. Pak zavěším, abych na ni nezačala ječet. Nevím, jestli je opravdu tak pitomá, nebo jestli mě chce jenom naštvat.

Zavolám Macovi.

„Prý sem má dorazit Pobřežní stráž.“

„Za chvíli,“ ujistím ho. „Kde jste?“

„Jsem u auta. Mám tady zůstat?“

Teď už fakt začínám být našťvaná. „Máte tam u sebe snad ještě někoho?“ Tedy kromě mé fungl nové záložní zástupkyně, což si ale nechám pro sebe.

„Příjem,“ oznámí mi a pak telefon ztichne.

Debil.

„Díval jsem se mezi balvany, madam, ale na důkladnou prohlídku budeme pár chlápků ještě potřebovat,“ oznamuje mi zástupce Davis. „Našel jsem tam pár plechovek od piva a limonád – označil jsem je vlaječkami.“

Ani jsem se ho nemusela ptát, jestli ty vlajky k označení místa činu nosí v batohu. Vsadím se, že tam má celou kriminalistickou sadu. Mě vůbec nenapadlo, že bych si měla něco vzít. Nechtěla jsem brát ani Ronnie v modrém kostýmku.

Kapitola pátá

Objeví se kapitán Úžasňák a jeden z jeho mužů. Zakotví loď *Integrity* před zátokou a k pobřeží dorazí na jasně žlutém nafukovacím člunu Saturn s motorem o pěti koňských silách. Kapitán pomalu přirazí ke kamenům na východním konci pláže, druhý člen posádky zatím vyskočí a člun přiváže.

Kapitán Martin vystoupí na břeh. Zkontroluje, jestli je člun bezpečně uvázaný, a pak zamíří mým směrem. Kdyby to byl film, jistě by za ním zlatě svítilo slunce. Na sobě má seprané kapsáče, ale jeho boty podle všeho stály víc než moje auto. Nic mi neřekne. Jen si obhlédne místo činu. Usměje se a mně začne být jasné, proč je z něj Ronnie celá pryč. Má hranatou čelist, pronikavě kobaltově modré oči, dokonalé bílé zuby a vlnité světlé vlasy upravené do moderního účesu. Kapsáče mu obepínají vysportovanou postavu. Napůl očekávám, že začne pózovat s rukou v bok a za ním bude vlát jeho pláštěnka pro superhrdiny. Automaticky si uhladím vlasy.

Kývne směrem ke svému zástupci, který má na sobě v podstatě stejné oblečení. Má také podobnou výšku a postavu jako kapitán Úžasňák, jen má dlouhé kudrnaté hnědé vlasy.

Kapitán nás představí: „Zástupce Floyd. Detektiv Megan Carpenterová.“

„Floyde.“

„Detektive.“

Aspoň že mi neřekl „madam“.

Floyd zaloví v batohu a vytáhne rybářské brodicí kalhoty. Zakrývají mu nohy i hrudník a přes ramena má popruhy. Taky si vezme foťák – jen není tak kvalitní jako ten zástupce

Davise. Začne se brodit, aby tělo mohl vyfotit z vody. Pak se brodí dál, až je od mrtvoly jen několik desítek centimetrů.

„Floyd si vzal i potápěčskou výbavu,“ oznámí mi kapitán Martin. „Zatímco to kriminalisté budou kontrolovat na pláži, on se podívá do vody.“

„To by bylo dobré.“

Znovu zavolám Macovi. „Dorazil už náš kriminalista?“

„Jo,“ štěkne na mě. „Snažím se vám dovolat, ale ta vaše sekretářka mi nechce dát vaše číslo.“

„Vydržte chvíli,“ řeknu mu a zeptám se kapitána: „Mohl byste dojet k lodní rampě a vyzvednout našeho muže?“ Přikývne a zamíří zpět k nafukovacímu člunu.

„Zrovna dorazil i koroner,“ oznámí mi Mac.

„Kapitán Martin pro ně zajede k lodní rampě. Mohl byste předat telefon zástupkyni Marshové?“

Ve sluchátku se ozve Ronnie. „Přijeli zástupce Copsy a koroner, Megan.“ Pak v jejím hlase zaslechnu jen těžko ovládané vzrušení.

„Kapitán Martin pro všechny zajede k lodní rampě. Už jste zapsala Boydovu výpověď?“

„Ano, mám jet s nimi?“

Její otázku ignoruju. „Nechala jste Boyda odjet?“

„Dovolil mi, abych mu prohlídla auto. Nafotila jsem vnitřek, vnějšek, pneumatiky i poznávací značky. Opsala jsem si údaje z jeho řidičského průkazu a jeho školní adresu. Chtěl odjet. Tvrdil, že se musí vrátit do školy a že jestli ho nechceme zatknout...“

„Jasně, chápu. Klidně sem můžete zajet s kriminalisty, ale musela byste být bosa.“

„Oni mají na člunu vždycky jedny gumovky navíc.“

„Vydržte.“ Obrátím se a zvednu hlas, aby mě slyšel zástupce Floyd. „Má kapitán v člunu gumovky navíc?“ Dá palec